

Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην παγίωσιν τοῦ μοναρχικοῦ ἀξιώματος ἐξέλιπον καθ' ὄλοκληρίαν σχεδὸν αἱ ταραχώδεις σκηναί, αἵτινες ἄλλοτε συνέβαινον ἐπὶ τῆς συχνῆς νέων βασιλέων χειροτονίας. Ἐπειδὴ διαρκούσης τῆς μακεδονικῆς δυναστείας ὁ διάδοχος ἦτο ὠρισμένος, ὁ διάδοχος οὗτος κατελάμβανε τὴν ἀρχὴν ἀπλῶς διὰ τῆς κατὰ τοὺς νενομισμένους τύπους στέψεως· ἐνῶ κατὰ τοὺς προηγουμένους χρόνους, ἐπειδὴ τῆς στέψεως προηγείτο πολλάκις ἐκλογή, εἰς ἣν ἐπενήργει ὁ στρατὸς καὶ ὁ δῆμος Κωνσταντινουπόλεως, ἡ τελετὴ αὕτη ἀπέβαινε πολλάκις δραματικωτάτη.

Ἐν ἔτει 491, ὅτε, ἀποθανόντος τοῦ Ζήνωνος, ἐδέησε νὰ προχειρισθῇ νέος βασιλεὺς, οἱ ἄρχοντες, οἱ συγκλητικοὶ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως συνήχθησαν κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν παρακολουθήσασαν τὸν θάνατον τοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ στοᾷ ἣτις προηγείτο τῆς μεγάλης τῶν ἀνακτόρων αἰθούσης, ἵνα σκεφθῶσι καὶ ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ διαδόχου. Συγχρόνως ὅμως συνέρρευσε ὁ δῆμος εἰς τὸν ἵπποδρομον καὶ κατέλαβε τὰ ὠρισμένα δι' αὐτὸν βάρη, ὁ δὲ στρατὸς συνεπυκνώθη εἰς τὸ ἐπίμηκες τετραγώνον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες. Οἱ συνελθόντες εἰς τὰ βασίλεια ἄρχοντες, ἐπειδὴ ἔμαθον ὅτι πολὺς ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ συνέβαινε θόρυβος, συνεβούλευσαν τὴν αὐγούσταν Ἀριάδνην νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ ἵππικὸν ἐκεῖνο ἀμφιθέατρον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν δῆμον, διότι ὡς χήρα τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως καὶ θυγάτηρ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Λέοντος ἐλογίζετο ἔχουσα τὸ κράτος εἰς χεῖρας αὐτῆς. Καὶ τῷ ὄντι ἡ Ἀριάδνη, φορέσασα τὴν χλαμύδα, ἀπῆλθεν αὐτόθι ἐν συνοδίᾳ τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχόντων, ὅσοι κατὰ τὰ εἰθισμένα περιεστοίχιζον τοὺς βασιλεῖς ἐν τῷ θεωρεῖῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου. Παρηκολούθησε δὲ αὐτὴν ἐκτάκτως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Εὐδῆμιος. Ἄμα ἡ αὐγούστα ἀνῆλθεν εἰς τὸ Κάθισμα, δηλαδὴ τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, καὶ ἐπεφάνη εἰς τοὺς αὐτόθι ἡθροισμένους, δῆμος καὶ στρατὸς ἀνέκραξαν μιᾷ φωνῇ· «Ἀριάδνη αὐγούστα, σὺ νικᾷς (!)· Εὐσεβῆ Κύριε, ζῶν αὐτῇ. Πολλὰ τὰ ἔτη τῆς αὐγούστης. Ὁρθόδοξον βασιλέα τῇ Οἰκουμένῃ». Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν τούτων ἀντήχησαν αἱ εὐσεβεῖς ἐπιφωνήσεις· «Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον». Ἡ δὲ αὐγούστα προσεφώνησεν αὐτοῖς διὰ λιβελλησίου, ἦτοι διὰ γραμματέως, ὅστις ἰστάμενος ἐπὶ τῶν προκειμένων τοῦ θρόνου βάρων ἀνέγνωσε τὴν ἀκόλουθον διακήρυξιν· «Ἡ ὑμετέρα γενναιότης τὰ πρέποντα καὶ νῦν τῇ καθοσιώσει συνήθως ἐπεδείξατο καὶ τὴν εὐταξίαν ἐβεβαίωσε, τὰ ὀφειλόμενα τῇ βασιλείᾳ φυλάξασα». Ἐνταῦθα στρατὸς καὶ δῆμος ἀνεβόησαν· «Ἡμεῖς δοῦλοι τῆς αὐγούστης, εὐσεβῆ Κύριε, ζῶν αὐτῇ. Πολλὰ τὰ ἔτη τῆς αὐγούστης· Ἀριάδνη αὐγούστα, σὺ νικᾷς· Ρωμαίων βασιλέα τῇ οἰκουμένῃ». Μετὰ τὰς κραυγὰς ταύτας ἐξηκολούθησεν ὁ γραμματεὺς ἀναγινώσκων τὴν διακήρυξιν· «Ὅτι καὶ πρὸ τῶν ὑμετέρων αἰτήσεων ἐκελεύσαμεν τοῖς ἐνδοξοτάτοις ἄρχουσι καὶ τῇ ἱερᾷ συγκλήτῳ, μετὰ κοινῆς τῶν γενναιοτάτων δοκιμασίας, ἄνδρα ἐπιλέξασθαι χριστιανὸν Ρωμαῖον καὶ πάσης γέμοντα βασιλικῆς ἀρετῆς, ὥστε μήτε χρημάτων μήτε ἄλλῳ τινί, ὅσον τό γε ἐν ἀνθρώποις, ἀνθρωπίνῳ πάθει ὑποκεισθαι». Καὶ ἐνταῦθα πάλιν κραυγὴ γενικὴ ἀντήχησε· «Πολλὰ τὰ ἔτη τῆς αὐγούστης· Ἀριάδνη αὐγούστα, σὺ νικᾷς. Τῆς φιλοχρίστου βασιλίδος πολλὰ τὰ ἔτη. Κύριε ἐλέησον. Βασιλεῦ οὐράνιε, δὸς ἡμῖν

(!) Τὸ Λατινικὸν προσφώνημα εἶναι tu vincas (ὅπερ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει προῦφερον οὕτω *τυβίγκας*), ἀλλὰ τὸ tu vincas πλημμελῶς ὑπὸ τῶν χρονογράφων ἡρμηνεύθη *σὺ νικᾷς*, ἀντὶ *σὺ νικᾷς*, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ὀρθὴ καὶ ἀκριβὴς ἐρμηνεία.

